

en saadan Betænkning. En Diskussion her i Salen vil efter min Mening derfor i dette Øjeblik ikke føre til noget.

I Mellemtiden, siden vi vare samlede sidst, have jo de udvidede Landemoder holdt Møder, og det er jo ganske givet, at hvad der er fremkommet fra dem, har været en Tilslutning til det, som Udvalgs-Flertallet her udtalte i sin Beretning. Man ønskede at høre Kirken, saaledes som den kunde faa sit Udtryk gennem gejstlige og Lægmænd —, inden man gik videre. Altsaa, hvad der er sket i Mellemtiden siden i Fjor, er kun en Støtte for det, som laa til Grund for Udvalgs-Flertallets Udtalelse i sidste Samling.

Jeg skal kun tilføje en Bemærkning i Anledning af en Ytring, som kom fra den ærede Kultusminister. Da han forelagde Sagen her i Tinget, fremdrog han den Forskel, der skulde være mellem det, som man tidligere har talt om: en Kirkekommission, og de Udtalelser, der ere komne fra Landemoderne om Ønskeligheden af en Kirkedag eller Synode. Jeg er ikke saa ganske vis paa, at der er en saa stor Forskel, som den ærede Kultusminister mente. Jeg ser ikke rettere end — og der er ganske sikkert enkelte Udtalelser, navnlig en bestemt Udtalelse fra et af Landemoderne, der gaa i den Retning; men ogsaa i de andre har man dog taget en Reservation i saa Henseende — at naar man er kommen frem med Tanken om en Kirkedag, saa er det, fordi Tanken om en Kommission ikke har fundet Tilslutning. Det vil fremgaa, naar man læser Forhandlingerne igennem, at det egentlig er af denne Grund, at man har valgt denne ny Udvej. Jeg mener vedblivende, at en Kirkedag vil have sine store Vanskeligheder at faa etableret, og i den Retning er jeg enig med den ærede Kultusminister i, at det, man burde foretrække, maatte være en Kommission. Jeg haaber ogsaa, at det skal blive Resultatet af disse Forhandlinger. I øvrigt skal jeg ikke udtale mig nærmere om Sagen.

Rasmussen-Vanddamgaard: De Lovforslag, som her ere lagte frem paa Tingets Bord, have jo en overordentlig stor Betydning for hele det danske Folk. De fange ikke den Interesse, som Lovforslag af mere materiel Natur have gjort, og de berøre dog noget af det dybeste og noget af det ædleste, som man kunde tænke et Folks Liv kan leves paa. Jeg vil begynde med at bringe den ærede Kultusminister min Tak, fordi han har bragt disse For-

slag frem for Folket. De have i Virkeligheden vakt Liv og Interesse for Kirkens Sag i det hele taget ude i det danske Folk. Der er i dem en overordentlig god Grund, der er i dem fundamentale Grundsætninger, hvorpaa der kan bygges videre. Der er Omraader inden for Kirken, hvor der er Grund til Reform, og der ligger Opgaver for i Samfundet, som Kirken ikke kan lade ligge og ikke bør lade ligge, men maa tage op paa sin egen Maade og inden for sit eget Omraade og søge at fyldestgøre dem.

Hvad selve Lovforslaget her angaar, skal jeg ikke fordybe mig i Enkeltheder, men det maa være mig tilladt som nyt Medlem at markere mit Standpunkt til enkelte Punkter deri. Jeg skal da begynde med § 4, om Valgbarhed og Valgret for Medlemmer inden for den danske Folkemenighed og de Betingelser, som der stilles. I Almindelighed forstaaer man jo ved Medlemmer af den danske Folkekirke Mennesker, som ere døbt i denne. Men naar nu disse Mennesker skulle til at have Indflydelse og Ansvar over for Kirkens Styrelse i dens Helhed, saa maa der være en Grænse, hvortil man kan gaa. Det nytter ikke, at et Menneske er døbt og konfirmeret og har fyldt sit 25de Aar — derfor kan han saa udmærket godt være den største Gudsfor nægter, han kan saa udmærket godt leve saa langt borte fra Kirken som en Hedning. Og dog kan man ikke udskyde ham som valgbar. Endvidere staar der i § 4 b, at naar der er nægtet et Menneske Adgang til Nadveren, saa har han tabt sin Valgret. Ja, denne Begrænsning er lige saa illusorisk, ja, næsten mere, thi naar en Fritænker ikke gaar til Herrens Bord, kan der selvfølgelig ikke nægtes ham Adgang til Nadverens Sakramente, og saa har han bevaret sin Valgret. Jeg tror, det er for lidt, der gøres paa dette Punkt.

I § 5 staar i et af Stykkerne, at naar en Mand eller Kvinde er nægtet Optagelse paa Valglisten af en eller anden Grund, men er misfornøjet med Biskoppens Kendelse, saa kan denne appelleres videre, saaledes at man kan gaa til Lov og Dom. Dette er noget, som jeg mener, er uheldigt. Ja, for saa vidt man mener, at de Herrer Biskopper kunne have godt af en Gang imellem at komme op for Rettens Skranke, saa kan det være naturligt. Men jeg tror, at efter dansk Lov og Ret er det et Indgreb over for Biskopperne. — § 13 skal jeg ikke tale om, der findes i øvrigt der medtaget mange Spørgsmaal, som vist